

31992R0443

27.2.1992

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 52/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 443/92
z dnia 25 lutego 1992 r.
w sprawie finansowej i technicznej pomocy dla rozwijających się krajów Azji i Ameryki Łacińskiej oraz
współpracy gospodarczej z tymi krajami

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 235,

uwzględniając wnioski Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

od 1976 r. Wspólnota prowadzi politykę finansowej i technicznej współpracy z krajami rozwijającymi się Azji i Ameryki Łacińskiej (ALA), a niedawno rozpoczęła współpracę gospodarczą z tymi krajami; te formy współpracy są częścią ogólnej polityki współpracy z krajami rozwijającymi się jako całością, która to polityka obejmuje rozwój ich handlu przez wejście do wielostronnego systemu handlowego, przez odpowiednie środki przygotowawcze podjęte przez stosowne organizacje międzynarodowe i przez szczególne środki, takie jak wspólnotowy system ogólnych preferencji wspólnotowych;

obecny proces budowy Europy i wzrastający wpływ Wspólnoty na kraje rozwijające się na całym świecie uzasadniają kontynuację, z należnym względem dla uzupełniającego charakteru działań Wspólnoty, wzajemnie korzystnej współpracy gospodarczej z krajami rozwijającymi się Azji i Ameryki Łacińskiej oraz wspierania ich rozwoju przez Wspólnotę, rozszerzenie współpracy na inne kraje lub sektory w tych dwóch regionach, zwiększenie finansowania takich działań i wysiłków w celu zapewnienia lepszego dopasowania do narodowych i lokalnych potrzeb w każdym regionie;

Rada Europejska przy wielu okazjach potwierdziła polityczną wolę Wspólnoty wzmocnienia przez nią współpracy z tymi regionami świata, gdzie poziom rozwoju jest wciąż niedostateczny,

i dokonania tego przez zwiększony, skoordynowany i wielopłaszczyznowy wysiłek ze strony Wspólnoty i jej Państw Członkowskich;

Rada Europejska, podczas spotkania w Luksemburgu w dniach 28 i 29 czerwca 1991 r., poprosiła Wspólnotę i Państwa Członkowskie, by poprzez wspólnotową politykę współpracy i przez włączenie klauzul o prawach człowieka do umów gospodarczych i o współpracy z państwami trzecimi aktywnie popierały prawa człowieka i uczestnictwo – bez dyskryminacji – wszystkich osób lub grup w życiu społecznym, szczególnie mając na uwadze rolę kobiet;

Parlament Europejski przy wielu okazjach szczegółowo badał tę kwestię i wzywał do wzmocnienia współpracy oraz do nowelizacji obecnego prawodawstwa w celu zapewnienia bardziej skutecznej i przejrzystej pomocy;

dnia 4 lutego 1991 r. Rada przyjęła ostateczne wnioski w sprawie wytycznych dotyczących współpracy z krajami rozwijającymi się Azji i Ameryki Łacińskiej, obejmujące w szczególności priorytety i sektory, które należy uwzględnić, oraz celowość zwiększenia środków, które będą przydzielone tym krajom, a także umożliwienie podjęcia średnioterminowego programowania wskaźnikowego dla tych środków;

zarówno Parlament Europejski, jak i Rada, potwierdzając tradycyjne pola działania, jednocześnie określiły nowe priorytety, dotyczące w szczególności środowiska, ludzkiego wymiaru rozwoju i potrzeby współpracy gospodarczej, które powinny zaistnieć w interesie Wspólnoty i jej krajów partnerskich;

należy przyjąć przepisy w sprawie finansowania pomocy określonej w tym rozporządzeniu, i innej pomocy dla krajów rozwijających się Azji i Ameryki Łacińskiej;

kwotę 2 750 milionów ECU uznaje się za niezbędną dla wprowadzenia w życie pomocy objętej niniejszym rozporządzeniem i innej pomocy dla krajów rozwijających się Azji i Ameryki Łacińskiej w początkowym pięcioletnim okresie (1991–1995);

⁽¹⁾ Dz.U. C 119 z 4.5.1991, str. 6 oraz

Dz.U. C 284 z 31.10.1991, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 267 z 14.10.1991, str. 35.

kwota uważana za niezbędną na okres finansowania 1991–1992, w warunkach obecnej perspektywy finansowej, wynosi 1 069,8 milionów ECU;

kwota, która zostanie przeznaczona na finansowanie pomocy w latach 1993–1995 powinna być zawarta w istniejących wspólnotowych ramach finansowych, a rozwijającym się krajom Azji i Ameryki Łacińskiej powinno się przyznać w budżecie na lata 1993–1995 ten sam priorytet co w okresie 1991–1992;

wielkość pomocy wspólnotowej na okres po 1995 r. powinno się ustalić zgodnie z istniejącymi procedurami;

należy ustanowić przepisy regulujące administrowanie finansową i techniczną pomocą dla krajów rozwijających się Azji i Ameryki Łacińskiej oraz gospodarczą współpracą z tymi krajami;

konieczne jest uchylene rozporządzenia Rady (EWG) nr 442/81 z dnia 17 lutego 1981 r. w sprawie finansowej i technicznej pomocy dla nie stowarzyszonych krajów rozwijających się ⁽¹⁾;

Traktat nie przewiduje szczególnych uprawnień do działania w celu przyjęcia niniejszego rozporządzenia, innych niż zawarte w art. 235,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wspólnota kontynuuje i poszerza swoją współpracę z rozwijającymi się krajami Azji i Ameryki Łacińskiej, zwanymi dalej „krajami rozwijającymi się ALA”, które nie są sygnatariuszami Konwencji z Lomé i nie korzystają ze wspólnotowej polityki współpracy z państwami trzecimi basenu Morza Śródziemnomorskiego. Współpraca ta, która ma być dodatkiem do pomocy od Państw Członkowskich, obejmuje rozwój finansowy i techniczny oraz współpracę gospodarczą. W związku z tym Wspólnota uzna za sprawę najwyższej wagi poparcie dla praw człowieka, wsparcie dla procesu demokratyzacji, dobrych rządów, ochrony środowiska, liberalizacji handlu i wzmocnienia wymiaru kultury, przez ożywienie dialogu dotyczącego kwestii politycznych, gospodarczych i socjalnych, prowadzonego w obopólnym interesie.

Artykuł 2

Celem wspólnotowego rozwoju i wspólnotowej polityki współpracy jest rozwój ludzkości.

Świadoma tego, że względ na, i wykonywanie, praw człowieka i podstawowych wolności oraz zasady demokracji są warunkami wstępnymi rzeczywistego i trwałego rozwoju gospodarczego i społecznego, Wspólnota udziela zwiększonego poparcia krajom najbardziej zaangażowanym na rzecz realizowania powyższych

zasad, w szczególności konkretnym inicjatywom na rzecz wprowadzenia ich w życie.

W przypadku podstawowych i stałych naruszeń praw człowieka i zasad demokratycznych, Wspólnota może zmienić lub nawet zawiesić realizację współpracy z zainteresowanymi państwami przez ograniczenie współpracy do działalności wobec bezpośrednio pokrzywdzonych grup ludności.

Artykuł 3

Wszystkie kraje rozwijające się ALA są uprawnione do pomocy finansowej i technicznej oraz współpracy gospodarczej. Wśród beneficjentów pomocy i partnerów współpracy mogą być nie tylko państwa i regiony, lecz także zdecentralizowane władze, organizacje regionalne, agencje publiczne, lokalne lub tradycyjne wspólnoty, instytucje prywatne i podmioty gospodarcze, włączając w to spółdzielnie i organizacje pozarządowe. Przy udzielaniu pomocy objętej niniejszym rozporządzeniem bierze się pod uwagę potrzeby i priorytety każdego kraju i każdego regionu.

Pomoc finansowa i techniczna

Artykuł 4

Pomoc finansową i techniczną kieruje się przede wszystkim do najbiedniejszych grup ludności i najbiedniejszych krajów w tych dwóch regionach poprzez wdrożenie programów i projektów we wszystkich sektorach, w których pomoc Wspólnoty mogłaby odegrać ważną rolę. Szczególnie podejmuje się środki w tych obszarach, gdzie trudno zmobilizować zasoby krajowe, gospodarcze i ludzkie, lecz które są ważne ze względów strategicznych – czy to dla rozwoju zainteresowanych krajów, czy dla Wspólnoty międzynarodowej jako całości.

Artykuł 5

Priorytetem pomocy finansowej i technicznej jest rozwój sektora wiejskiego i podniesienie poziomu bezpieczeństwa żywnościowego. W tym względzie połączenie pomocy żywnościowej z innymi instrumentami rozwoju może pomóc tej formie pomocy spełnić jej szczególną rolę i cele. Wsparcie wspólnotowe dla sektora wiejskiego musi także zawierać środki dla małych miast, służących terenom wiejskim, w celu rozwijania zatrudnienia. Musi się również brać pod uwagę polepszenie środowiska gospodarczego, prawnego i społecznego dla sektora prywatnego, włącznie z małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

Długoterminowymi priorytetami są ochrona środowiska i zasobów naturalnych oraz trwały 10 % rozwój w okresie 1991–1995, będące średnią ważoną koniecznych środków finansowych pomocy, rezerwuje się na projekty skierowane szczególnie na ochronę środowiska, w szczególności lasów tropikalnych.

Ponadto we wszelkich działaniach zwraca się uwagę na ochronę środowiska i zasobów naturalnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 48 z 21.2.1981, str. 8.

Szczególną uwagę należy zwrócić na środki zwalczania narkotyków. Współpraca Wspólnoty z krajami rozwijającymi się ALA w celu promowania walki z narkotykami będzie oparta na dialogu, w bardziej ogólnym kontekście rozwoju gospodarczego krajów producentów i ich współpracy ze Wspólnotą Europejską. Współpraca ta obejmuje środki związane zarówno z pomocą humanitarną, jak i rozwojową.

Ludzki wymiar rozwoju jest obecny we wszystkich obszarach działania, biorąc pod uwagę cel tej formy współpracy.

Wymiar kulturalny rozwoju musi pozostać stałym celem we wszelkich działaniach i programach, w których Wspólnota uczestniczy.

Pomoc powinna zostać odpowiednio przydzielona, między innymi, na specjalne projekty na rzecz rozpowszechniania demokracji, dobrych rządów i praw człowieka.

Ponadto należy zadbać nie tylko o to, że zmiany wprowadzone przez projekty i programy nie mają szkodliwych skutków dla pozycji i roli kobiet, lecz przeciwnie, że przyjmuje się szczególne środki lub nawet projekty w celu zwiększenia ich aktywnego udziału, na równych prawach, w procesie produkcji i jego wynikach oraz w działalności społecznej i podejmowaniu decyzji.

Specjalną uwagę poświęca się także ochronie dzieci.

Mniejszościom etnicznym należy się specjalna troska, okazywana za pomocą środków przeznaczonych na poprawę ich warunków życia, przy jednoczesnym uszanowaniu ich kulturowej tożsamości.

Specjalną uwagę poświęca się kwestiom demograficznym, w szczególności odnoszącym się do wzrostu populacji.

Pomoc Wspólnoty dla projektów i programów rozwojowych musi uwzględniać problemy makroekonomiczne i sektorowe i sprzyjać działaniom, które mają wpływ na strukturalną budowę gospodarki, na rozwój polityk sektorowych i rozwój instytucji. W celu zwiększenia ich efektywności i uzyskania harmonii należy zabiegać o dialog i współpracę ze stosownymi instytucjami międzynarodowymi oraz o dwustronne źródła finansowania.

Wsparcie dla państwowych instytucji krajów rozwijających się w celu wzmocnienia ich zdolności zarządzania projektami i politykami rozwoju reprezentuje obszar działalności, który mogłby przyjąć strategiczną rolę w procesie rozwoju.

Utrzymywanie właściwego dialogu między krajami rozwijającymi się i Wspólnotą jest w tym kontekście ważnym elementem.

Współpracę regionalną między krajami rozwijającymi się uznaje się za obszar priorytetowy dla pomocy finansowej i technicznej, w szczególności w następujących dziedzinach:

- współpraca w dziedzinie środowiska,
- rozwój handlu w obrębie regionu,

- wzmocnienie instytucji regionalnych,
- wsparcie dla integracji regionalnej i ustanowienie wspólnych polityk oraz działań między krajami rozwijającymi się,
- łączność regionalna, szczególnie w odniesieniu do norm, sieci i usług, z telekomunikacją łącznie,
- badania,
- kształcenie zawodowe,
- rozwój obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywnościowego,
- współpraca w sferze energii.

Część pomocy można przeznaczyć na naprawianie szkód i odbudowę po klęskach żywiołowych oraz na wszelkiego rodzaju środki zapobiegające klęskom żywiołowym.

Artykuł 6

Pomoc finansową i techniczną rozszerza się na względnie bardziej zaawansowane kraje rozwijające się ALA, w szczególności w następujących dziedzinach i przypadkach:

- rozpowszechnianie demokracji i praw człowieka,
- zapobieganie klęskom żywiołowym i naprawianie ich następstw,
- walka z narkotykami,
- środowisko i zasoby naturalne,
- wzmocnienie instytucji, w szczególności władz publicznych,
- programy pilotażowe mające na celu pomoc szczególnie upośledzonym warstwom społecznym, w szczególności w dużych konurbacjach,
- regionalna współpraca i integracja, ze zwróceniem specjalnej uwagi na współpracę regionalną i schematy integracyjne pozwalające na nawiązanie partnerstwa między krajami biednymi i względnie rozwiniętymi.

Współpraca gospodarcza

Artykuł 7

Współpraca gospodarcza, podjęta, by służyć wspólnym interesom Wspólnoty i jej krajów partnerskich, przyczynia się do rozwoju krajów rozwijających się ALA przez pomoc w budowaniu ich zdolności instytucjonalnych do tworzenia środowiska bardziej przyjaznego inwestycjom i rozwojowi, pełnego wykorzystania możliwości stworzonych przez wzrost handlu międzynarodowego, z włączeniem jednolitego rynku europejskiego, oraz przez podkreślenie roli biznesmenów, technologii i know-how ze wszystkich Państw Członkowskich, w szczególności w sektorze prywatnym oraz małych i średnich przedsiębiorstwach.

Współpraca gospodarcza ma na celu w szczególności ustanowienie klimatu zaufania przez wspieranie krajów prowadzących politykę makroekonomiczną i strukturalną otwarte na handel i inwestycje oraz przyczynia się do transferu technologii, w szczególności do ochrony praw własności intelektualnej.

Artykuł 8

Współpraca gospodarcza obejmuje trzy sektory:

1. Rozwój potencjału naukowego i technologicznego oraz gospodarczego, społecznego i kulturalnego środowiska za pomocą programów szkoleniowych i transferu lub know-how. Współpraca naukowa i technologiczna, włącznie z takową współpracą w dziedzinie programów wysokich technologii, może czerpać korzyści także z wprowadzenia w życie wieloletniego ramowego programu badawczego oraz z postanowień art. 130 N Traktatu. Współpraca gospodarcza skierowana jest w pierwszym rzędzie do władz wykonawczych, decydentów gospodarczych oraz instruktorów, a obejmuje ona wszelkie dziedziny ekonomiczne, techniczne i naukowe, w szczególności energię, ekologię przemysłową i miejską oraz technologię służb publicznych. Współpraca powinna promować związki między instytutami i ośrodkami badawczymi po obu stronach i brać pod uwagę ich zdolność szybkiego przyswojenia know-how i nowoczesnych technologii, które można później rozpowszechniać w kraju odbiorcy.
2. Rozwój struktury instytucjonalnej, która musi iść ręką w rękę z bliższym dialogiem z partnerami, aby uczynić klimat gospodarczy, prawny, administracyjny i społeczny bardziej sprzyjającym dla rozwoju.
3. Wsparcie dla przedsiębiorstw, na przykład przez promowanie handlu, szkoleń i programów pomocy technicznej, przez ustanowienie kontaktów między przedsiębiorstwami i programy ułatwiające współpracę między nimi.

Współpraca regionalna musi być uważana za ważny sektor współpracy gospodarczej, w szczególności w odniesieniu do:

- współpracy w dziedzinie ekologii przemysłowej,
- handlu w obrębie regionu,
- instytucji regionalnych działających na rzecz współpracy gospodarczej,
- polityki regionalnej,
- łączności, włączając telekomunikację,
- badań i szkoleń,
- współpracy w sferze energii,
- współpracy przemysłowej.

Procedury wykonawcze

Artykuł 9

Pomoc finansową i techniczną oraz wydatki na współpracę gospodarczą dostarcza się głównie w formie świadczeń finansowanych z budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.

Tam, gdzie to możliwe, ustala się pięcioletni program wskaźnikowy dla każdego celu, kraju lub – jeśli to stosowne – regionu.

Poprzez większą koordynację zabiega się o współfinansowanie przez Państwa Członkowskie lub innych dawców. Wspólnotowy charakter pomocy musi być zachowany.

Artykuł 10

1. Finansowanie przez Wspólnotę pomocy określonej w art. 9 obejmuje początkowy okres pięciu lat (1991–1995).

2. Kwota funduszy Wspólnoty uważana za niezbędną do realizacji pomocy wynosi 2 750 milionów ECU, z której 10 % przeznaczają się na środowisko, w szczególności na ochronę lasów tropikalnych. Kwotę 1 069,8 milionów ECU przeznaczają się na okres 1991–1992, w ramach perspektywy finansowej 1988–1992.

Kwotę przeznaczoną na okres 1993–1995 będzie zawierał plan finansowy Wspólnoty wówczas obowiązujący.

3. Władze budżetowe ustalają środki dostępne w każdym roku budżetowym, mając na względzie zasady należytego zarządzania finansowego określonego w art. 2 rozporządzenia finansowego, stosowane do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.

4. Na okres następny objęty niniejszym rozporządzeniem kwotę pomocy wyznacza się zgodnie z procedurami wówczas obowiązującymi.

Artykuł 11

Pomoc finansowa i techniczna może obejmować wszelkie koszty – w obcej walucie i koszty lokalne – realizacji projektów i programów, tam gdzie to konieczne, włączając programy zintegrowane i projekty sektorowe.

Może obejmować w szczególności koszty operacyjne do celów współpracy gospodarczej, szkoleń i programów badawczych, projektów i programów rozwojowych. Jednakże z wyjątkiem programów szkoleniowych i badawczych, pomoc może pokrywać takie wydatki wyłącznie w fazie początkowej i stopniowo coraz mniejszymi kwotami.

Należy podjąć systematyczne wysiłki w celu starania się o wkład, w szczególności finansowy, ze strony partnerów (krajów, wspólnot lokalnych, przedsiębiorstw, odbiorców indywidualnych) w granicach ich możliwości i zgodnie z charakterem każdej operacji.

Z finansowania przez Wspólnotę wyłącza się podatki, cła i opłaty oraz zakup ziemi.

Badanie kosztów oraz długo- i krótkoterminowe wykorzystanie ekspertów do pomocy odbiorcom i Komisji w inicjowaniu ogólnej polityki, identyfikowaniu i przygotowywaniu działań oraz ich monitorowaniu i ocenianiu, zwykle pokrywane są z funduszy Komisji, albo jako część finansowania dla działań indywidualnych albo osobno.

Artykuł 12

1. Część pomocy finansowej i technicznej oraz współpracy gospodarczej rezerwuje się na środki, które zostaną użyte w razie nadzwyczajnych okoliczności, w szczególności na projekty wspierające odbudowę po klęskach żywiołowych i dostosowanie się do nieprzewidzianych priorytetów, w szczególności w krajach, w których sytuacja praw człowieka lub inne warunki polityczne nie pozwalały wcześniej na udzielenie pomocy wspólnotowej. W tym celu rezerwuje się kwotę w wysokości co najwyżej 15 %, gdy władze budżetowe przyjmą roczne środki.

2. Wszelkie nierozdysponowane kwoty, odpowiadające 15 % części rocznych środków, zostaną odblokowane dnia 31 lipca tego samego roku, w celu przydzielenia ich w jakiś inny sposób.

Artykuł 13

Udział w zaproszeniu do składania ofert przetargowych, zakupach i innych kontraktach jest otwarty na tych samych warunkach dla wszystkich osób fizycznych i prawnych pochodzących z Państw Członkowskich.

W odniesieniu do pomocy finansowej i technicznej, udział taki zwykle rozszerza się na państwo beneficjenta i może także być rozszerzony, w poszczególnych przypadkach, na inne kraje rozwijające się.

W wyjątkowych przypadkach, które należy uzasadnić, inne kraje pochodzenia mogą uzyskać zgodę na specjalne części.

Artykuł 14

Projekty i programy pomocy, których finansowanie przez Wspólnotę wynosi więcej niż 1 milion ECU, oraz wszelkie istotne zmiany i możliwe przekroczenia zatwierdzonych projektów i programów, które o 20 % przekraczają kwotę uzgodnioną pierwotnie, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 ust. 3.

Postępując zgodnie z tą samą procedurą, przyjmuje się akty wymagane dla ustanowienia:

- indykatywnych wieloletnich wytycznych, które dotyczą głównych krajów partnerskich,
- obszarów współpracy zgodnie z przedmiotem lub sektorem.

Artykuł 15

1. Komisja zarządza pomocą finansową i techniczną oraz współpracą gospodarczą.

2. Komisja wspierana jest przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, które mają zostać podjęte. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący ustala w zależności od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada zobowiązana jest przyjąć na wniosek Komisji, opinię wydaje się większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeśli są one zgodne z opinią komitetu.

Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeśli po upływie okresu jednego miesiąca Rada nie podjęła działania, Komisja przyjmuje projektowane środki.

4. Komisja regularnie, przynajmniej raz w roku, wysyła Państwom Członkowskim każdą informację, jaką posiada, na temat znanych jej sektorów, projektów i operacji, które mogłyby uzyskać wsparcie na mocy niniejszej dyrektywy.

5. Ponadto koordynację między programami współpracy wspólnotowej i dwustronnymi programami podejmowanymi przez Państwa Członkowskie przeprowadza się w tym Komitecie poprzez wymianę informacji.

Artykuł 16

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie o wprowadzaniu w życie niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu tym podaje szczegółowo wyniki z wykonania budżetu w zakresie zobowiązań i wypłat oraz przedstawia projekty i programy finansowane w ciągu roku.

Sprawozdanie zawiera, o ile to możliwe, informację o funduszach podjętych na poziomie krajowym za ten sam rok budżetowy. Zawierać też ma specjalną, szczegółową informację (przedsiębiorstwa, narodowość itd.) o kontraktach uzyskanych na realizację projektów i programów.

Artykuł 17

1. Rozporządzenie (EWG) nr 442/81 traci moc.
2. Wszelkie odniesienie do uchylonego rozporządzenia uważa się za odniesienie do niniejszego rozporządzenia

Dodatkowo pod koniec każdego okresu pięcioletniego Komisja przedstawia wyczerpujące sprawozdanie, w którym poda wyniki regularnej oceny podjętej w celu pokazania nie tylko, jak realizowane są projekty i programy, lecz także celowości utrzymywania lub zmiany wytycznych w sprawie pomocy.

Artykuł 18

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 1992 r.

W imieniu Rady

Vitor MARTINS

Przewodniczący
